

Jazz Special

JS#116

AUGUST / SEPTEMBER 2010
DKK 55 / NOK 60

A black and white close-up photograph of a man with curly hair and glasses, looking directly at the camera. He is holding a wooden mallet in his right hand, which is visible on the left side of the frame. The lighting is dramatic, highlighting his facial features and the texture of the mallet.

Bill Dixon
Bent Axen
Hank Jones
Carl Nielsen
Kip Hanrahan
Marilyn Mazur
Henry Grimes
Fred Anderson
Henry Threadgill
Bent Hesselmann
Richard Andersson
August Rosenbaum

No Baby – Yes Baby

Et døgn i Lugano med Kip Hanrahan Band

En gråmeleret og godt brugt Kip Hanrahan på bage-scenens storskærm i Lugano med sit Beautiful Scars Band. En utrættelig musikalske auteur indfanget i et lyttende øjeblik på sidelinjen.

Der blev forhandlet om en Hanrahan-koncert til Copenhagen Jazz Festival. Men det løb ud i sandet. Det rytmiske inferno måtte i stedet opsøges på festivalen i Lugano

AF Ib Skovgaard FOTO Jean Philippe Poibeau

En mail dumpede ind i postkassen fra american clavé i marts måned: "Jeg har to koncerter i Europa i juli. I Ljubljana og Lugano. Har brug for mindst én til for at få turneen til at hænge sammen. Alle andre og tilsyneladende også København har sagt nej. Er der mon en eller anden jeg kan få overbevist om at skifte mening. Har du nogle ideer? – Kip."

En opringning til Copenhagen Jazz Festivals kunstneriske leder bekræfter at en Hanrahan-koncert stadig er en teoretisk mulighed, men det afhænger af så meget: logistik, og penge, der forhandles med den europæiske arrangør, Saudades, siger Kenneth Hansen. Alt er i spil.

Der kører lidt mails frem og tilbage med Hanrahan. Musikken der skal spilles er fokuseret på BEAUTIFUL SCARS – Hanrahans seneste udgivelse efter en længere pause – samt nyt materiale fra et kommende album, han har arbejdet på de sidste to år. Der ret overraskende også inkluderer to forskellige versioner af Steve Lacy-kompositionen *No Baby*.

Et par måneder senere hænger muligheden stadig og svæver i luften.

No Baby

Men det ender til sidst med et nej fra Copenhagen Jazz Festival. Det officielle program er for længst gået i trykken, Hanrahans

koncept kunne have været et scoop i relation til temaet *The Latin Side Of Jazz*. Men han tabte spillet.

I mellemtiden har Hanrahan alligevel frygtløst og gamblende sat turneen i scene og musikerne er hyret, selvom det ikke helt kører på skinner.

Så på den københavnske jazzfestivals åbningsdag blev et hurtigt weekend trip til Lugano ganske enkelt en uomgængelig nødvendighed, hvis man nu engang er hooked på Hanrahans musik.

Som det nu engang skal være, når Hanrahan står for musikken, formede forløbet op til og afviklingen af selve koncerten på udendørs-scenen på torvet i Lugano sig med både dramatik, lidt kontrolleret kaos, nerver, intensitet og stor musik.

Musikerne kom dryssende ad forskellige ruter til Lugano og hotellet lige ud til det promenaden ved den turistomsværmede Lac Lugano. Det var som at møde en stor familie med forskellige typer og karakterer. En familie af musikere som kendte hinandens særheder. Med Kip Hanrahan som det speed-snakkende nervecenter, hvis musikalske visioner de var med til at realisere. Hanrahan får noget frem hos den enkelte, der ikke høres i andre af sammenhænge de spiller i. Der var gensidig kærlig respekt og hensyntagen til individuelle separatister.

Tag nu bassisten og sangeren Fernando Saunders – en erfaren rockmusiker med en selvbevidst hip attitude, som også har været fast hos Lou Reed, jeg ved ikke hvor længe. Men som ikke mindst har været en fantastisk stemme, sanger og el-bassist i Hanrahans regi på en række album – en ganske anden musiker end den man møder hos Reed. Sanders er billedet på klicheen: "musikernes musiker".

—Du var i København fornylig med Lu Reed, når jeg lige at sige, inden hans straks med et lille selvsbevidst smil retter det til:
—Lou Reed var med mig i København...

Saunders taler begejstret om Operahuset, hvor han spillede med Reed i 2008 med uropførelsen af BERLIN. Hyper så ellers sin karriere og sit soulprægede rock-outfit med egne sange og en ny udgivelse, I WILL BREAK YOUR FALL, hvor Lou Reed har en enkelt *cameo appearance* og synger både *lead* og duet med Saunders og spiller guitar i sin egen sang *Baton Rouge*. Også Mariann Faithfull dukker op på et enkelt nummer.

Guitaristen Brandon Ross er også en gammel kending i Hanrahan-regi, som blandt andet huskes for sine mange indsatser hos Henry Threadgill på album i 1980'erne, 90'erne og i 00'erne. En ganske anden blidt tilbagelænet *cool type*, som afslører at han er begejstret fan af Susanne Biers' film, som han har set flere af.

Ross skal sammen med Saunders og den cubansk fødte guitarist og sanger Roberto Povedo klare vokalerne i Hanrahans musik på skiftevis engelsk og spansk som delvis erstatning for den oprindeligt annoncerede cubanske sangerinde på turneen, den helt utrolige, men ikke så kendte Xiomara Lugart, som desværre har meldt fra, da pengene blev for små. Nu er den krakelerede turne blevet ren tilsætning for den visionære fantast og stadig holdbare Hanrahan, som må til egen slunken lomme for at få budgettet til at hænge sammen.

Povedo, en intelligent-humoristisk karakter, har netop fået amerikansk statsborgerskab fortæller han begejstret og rimelig stolt ved hotellets middagsbord. Ligesom de andre eksilerede cubanere i bandet udtrykker han ikke bitterhed overfor sit oprindelige land – eller Fidel Castro som mest omtales i lettere sarkastiske og overbærende bemærkninger – de kunne bare ikke bruge det fallerede system og ufriheden i Cuba til noget, og Cuba ikke bruge dem. Men den cubanske kultur er for altid mere end 50% af deres identitet.

Den evigt tro væbner og Hanrahans gamle ven, trommeslageren Robbie Ameen, udfylder som altid trommepladsen sammen med cubaneren "El Negro" Hernandez, som han også spiller med i fælles projektet *The Third World War*. Ameen er for Hanrahan hvad Dannie Richmond var for Charles Mingus.

Så er der den lidt gådefulde violinist Alfredo Triff. En klassisk uddannet cubaner, stortalentet som partiet sendte af sted for at uddanne sig på konservatorier i Moskva, Leningrad og Warszawa. Udset til at blive virtuos i statens tjeneste i et klassisk repertoire og samtidig stå til rådighed for alt hvad hans arbejdsgiver, nu fandt for godt at bruge ham til. Fra en Tchaikovsky violinkoncert den ene dag til et klassisk gammelt charanga-orkester den næste.

Triff havde andre mål og gik i eksil i 1980, da han som 125.000 andre cubanere benyttede den af Jimmy Carter og Castro aftalte *Mariel exodus* til at komme til USA. Triff har begavet mange American Clavé-produktioner med sit stilsikre spil. Men han ernærer sig mest som matematiklærer i New York. Han valgte bevidst ikke at skulle være afhængig af et liv som musiker. Begyndte fluks at studere filosofi og matematik, da han var landet i USA. Triff har siden udelukkende arbejdet med musik han fandt interessant. Blandt andet i nogle af Paquito D'Rivieras "mere interessante projekter", som Hanrahan lidt understøttet siger. Men også John Cages musik har han arbejdet med.

Triff er manden med det hidtil eneste album i eget regi, 21 *BROKEN MELODIES AT ONCE*, en særegen blanding af melodisk melankoli, nostalgi, råhed og klassiske cubanske former. Selvfølgelig med Kip Hanrahan som *executive producer* og ansvarlig for *conceptual strategies* på American Clavé i 2000. Hanrahan er dog lidt ærgerlig over at Triff absolut insisterer på at spille elektrisk forstærket violin og dermed lidt ødelægger sin smukke tone.

Aftenen inden koncerten er det Ghana-Uruguay matchen, der skal ses på hotellets store fladskærm i loungen. Hanrahan må holde for som den store ekspert, og han kommenterer i detaljer spillet og røber et væld af faktuel baggrundsviden og originale tolkninger af boldspillet.

Yes Baby

Spanien og Paraguay spiller, mens koncerten skal køre, så Hanrahan får ikke set den. Forsinket af en mindre tordenskylle bliver koncerten på den store udendørscene udsat en halv time. Men så går Hanrahan endelig i gang med sit miks af rumba-chachata-tanga og ballader i et kontinuerligt *stop-and-go* forløb på de kontrakttafalte 75 minutter. Forførende og rytmisk aggressivt spædet op med bløde passager med spanske og engelske vokaler fra guitaristerne Ross, Poveda og bassisten Saunders.

Det hele dirigeret fra bagscenen af den nu ret gråmelerede og godt brugte Kip Hanrahan, som ikke selv spiller med, men giver cues vandrende lidt rundt på scenen og intuitivt bestemmer længder af sangene og de hurtige skift i tempo og mood. Det er hans musik, må man ikke glemme.

Kernen i det hele er tromme-perkussion-trioen med de to trommeslagere, cubanske Horacio "El Negro" Hernandez og amerikanske Robbie Ameen på fløjene og congero-mesteren Richie Flores i midten. Et rytmisk *powerhouse* i verdensklasse der også mestrer at spille dynamisk, når musikken kræver det.

Som den gjorde det i sange som *Busses from Heaven*, *Salt in the Mozambique Night* og *Real Time And Beautiful Stars* – alle fra BEAUTIFUL SCARS. Sætlisten rummede også Hanrahan-klasikere som *The First and Last to Love Me*, *She Turned So That...*, men også med ny og total uventet musik på repertoire. Blandt andet en ret ukendt komposition af sopran-saxofonisten Steve Lacy, *No Baby*, tilmed forsynet med noget så sjældent som en Lacy-tekst, der i alt sin lakoniske korthed blot bestod af det gentagne udsagn: "No Baby". Men ud af Lacys oprindelige enkle komposition, som han selv har indspillet både solo på sopran og i to forskellige versioner med sin europæiske gruppe (og et par aldrig brugte Lacy-skitser til et større arrangement), skabte Hanrahan musik for hele bandet med den heftige rytmesektion, to guitarere, el-bas, violin og saxofonisten som alternerende på klaver. Med titlens korte udsagn som omkvæd fra vokalisternes. Et paradoks på papiret, men det fungerede på scenen. *Yes baby*.

Det blev festivalpladsen på torvet tæt på strandpromenaden og søen i den schweiziske ferieby Lugano, der lagde scene til den ene af blot to af Hanrahans sjældne koncerter – og ikke København alligevel. #

.....
• Hanrahans lange liv i musikken er behandlet i Lars Movins
• omfattende interview over to afsnit i Jazz Special sidste år i
• #111 og #112.
.....